

Žuvačkový král'

COO
BOO

Enja
Růčková

Žuvačkový kráľ

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Eva Rúčková
Žuvačkový kráľ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Žuvačkový
kráľ

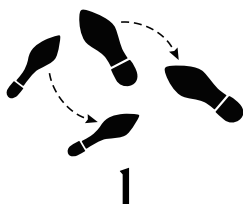
Enja Růčková
Žuvačkový
král'

*Venujem K., M. a V.
Dali ste môjmu životu zmysel.*

Ak ublížili tebe, zranili aj mňa.

t.A.T.u.: All About Us

ZÁVOZNÍČKA

Zoja hľadela do malého kozmetického zrkadla a zakladala si kontaktné šošovky. Oči jej slzili a brada sa jej chvela, no nevydala ani hláska. Nahovárala si, že plače kvôli zle založeným šošovkám a nie kvôli otcovi.

Bolo šesť hodín ráno. Otec vtrhol do jej izby tak, ako mal vo zvyku. S krikom, hrmotom a zlobou. Zoja mala čo robiť, aby potlačila vlastný strach a nedala mu najavo, že sa ho bojí.

„Ty si už hore?“ vyslovil s neskrývaným prevrpením v hlase.

Neobťažovala sa k nemu otočiť tvár. Naďalej statočne bojovala s nasadzovaním šošoviek. „Hej,“ pritakala mdlo.

„O dvadsať minút odchádzame,“ zavelil a zmizol.

Zoja si rýchlo utrela slzy. Ešteže nosí tie šošovky, môže sa vyhovoriť, že má červené oči kvôli nim. Rýchlo vstala, navliekla sa do teplákov a starého trička, vlasy si uviazala do praktického konského chvosta a na hlavu si dala šiltovku. Bola pripravená.

Otec ju čakal pri avii. Každý iný rodič by sa zaujímal, či sa Zoja stihla aspoň naraňajkovať. Alebo či na dnešný letný prázdninový deň náhodou nemá iný program.

No Ludovitovi Vankovi na dcériných túžbach či potrebách pramálo záležalo. Bol sebecký, autoritatívny a zlomyseľný. Vyžíval sa v tom, že mohol iným, a hlavne svojim najbližším, robiť napriek. Popritom sa rád chválil a rovnako rád klamal. Jeho kamaráti, susedia i rodina sa ho naučili brať s rezervou. Nikto sa mu však neodvážil povedať do očí, že je obyčajný kretén.

Zoja ho ukradomky pozorovala. Dnes si obliekol svoje neodmysliteľné montérkové nohavice a tričko veľmi peknej žltej farby. Vôbec sa nehodilo k jeho stareckej tvári, výrazným vráskam na čele a v okolí kútikov úst, ba ani k jeho studeným zeleným očiam. Nos mal orlí, vlasy šedivé, postavu statnú, nohy chudé. Vpredu sa mu črtalo veľké brucho, ktorého sa nemohol zbaviť, aj keď cez víkendy pravidelne absolvoval rôzne výlety v rámci pešej turistiky. Každému, kto bol ochotný počúvať, sa tým chválil, ale Zoja si aj tak myslela svoje. Vedela, že otec sa toho brucha nikdy nezbaví, pretože trpí veľkou žravosťou.

Povzdychla si a ľahko sa vyšvihla do kabíny avie. Bol to valník so žltou plachtou. Pre Ľudovíta Vanka znamenal zdroj obživy, rozvážal na ňom tovar do predajní v okolí miest Liptovský Mikuláš, Poprad, Vysoké Tatry, občas dokonca zabľúdil i na Oravu až k hraniciam s Poľskom. Zojinou úlohou bolo pomáhať mu počas letných prázdnin, deň čo deň, bez vzdoru a protestov.

Na poburujúce otázky susedov Vanko odpovedal vždy rovnako: *Dcéra mi pomáha dobrovoľne. Nebudem predsa platiť nejakému ožranovi, keď mi závozníčku môže robiť ona. Aspoň sa nebude flákať s pochybnými kamarátmi.*

Pravda bola taká, že naozaj chcel ušetriť náklady na pracovnú silu, ale keby to záviselo iba od neho, Zoja by mu robila závozníčku navyďy. Mohol sa na nej vršiť, obviňovať ju zo všetkých problémov, ktoré sa im na cestách nevyhýbali, a popritom mať istotu, že sa mu neopováži postaviť na odpor. Svoju jediná dcéru citovým vydieraním a vyhrážkami donútil k tomu, aby bola tichá a poslušná, presne ako jej matka.

Páčila sa mu moc, ktorú mal v rukách. Bol na koni, mohol si robiť, čo sa mu zachcelo, bez toho, aby sa žena s dcérou do neho starali. Nikdy sa im nezodpovedal, ale vyžadoval, aby sa ony zodpovedali jemu. Kontroloval financie, dcérin mobil aj obsah jej skrín. Ženi-

no súkromie si podobným spôsobom narúšať nedovolil, ale ona sa ho tak bála, že keby urobila niečo proti všetkým pravidlám, ktoré v dome zaviedol, určite by to z nej vypáčil. Pokladal ju za hlúpu stvoru so stredoškolským vzdelaním. Eahko ju odtrhol od tých niekoľkých kamarátok a kolegýň, ktoré mala, a tešil sa z jej slabosti a slz. Utvrďoval sa v tom, aký je skvelý, šikovný a múdry, ako si dokáže vydobyť svoje. O tom, že je to na úkor jeho rodiny, neuvažoval. Bol zaslepený sám sebou a vidinou bohatstva, ktoré si bude jedného dňa užívať v dôchodku, a nič iné ho nezaujímalo. Nemal priateľov, ale keď niečo potreboval, vedel byť príjemný, podliezavý, usmievavý. Ľudia, ktorí ho nepoznali, veľmi rýchlo pochopili, že ich iba šikovne využil pre svoje sebecké ciele.

V kabíne avie bolo ticho. Vždy to tak bolo. Zoja odmietala s otcom konverzovať. Ozvala sa len vtedy, keď jej položil nejakú otázku, ale aj to iba veľmi stručne. Úplne sa pred ním uzavrela. Potrebovala sa nejako chrániť, lebo vedela, že nikto sa nepostaví na jej stranu. Mamu nezaujímalo, akú traumatu Zoja zo svojho otca má.

Nikoho to nezaujímalo.

Susedia si o Zoji mysleli, že je zakríknutá, ona však vo svojom vnútri kričala. Snívala o tom, že keď zmaturuje, utečie. V duchu sa tou predstavou opájala, pomáhala jej prežiť každé nové ráno, dodávala jej chuť žiť. Vďaka nej Zoja nestrácala nádej, že sa raz z tohto pekla dostane.

„Ty si gaudžala?“ zaznel v tichu otcov hlas.

Zoja sa strhla. „Nie,“ odvetila. „To je z tých šošoviek.“

Prikývol. „Dnes budeme zásobovať naše mesto.“

Akoby to nevedela. Bolo to tak každý piatok. A znamenalo to, že ak bude dostatočne šikovná, môžu sa domov dostať už okolo tretej poobede. Okamžite sa jej rozprúdila krv v žilách. Možno by mohla zájsť na kúpalisko alebo zavolať Natálii a ísť sa aspoň jedným očkom pozrieť na folkovanie, ktoré bude tento víkend v meste. Ide vlastne

o country-folkový festival, ktorý sa každoročne koná na peknej lúke pod miestnou Skalkou.

Zoja nepochybovala, že tam dnes príde neuveriteľné množstvo ľudí. Chcela byť medzi nimi. Chcela zažiť aspoň trochu zábavy. Chcela si vypočuť skupiny zo Slovenska i Českej republiky a zatancovať si – aj keď folku a country veľmi neholdovala.

„Ale nemysli si, že sa večer budeš flákať,“ prerušil jej myšlienky otec. „Poobede pôjdeš so mnou a s mamou na guláš partiu.“

Zoja sťažka prehltna. „Kam?“

„Na Podbanské,“ usmial sa.

Jej nádej sa práve zrútila ako domček z karát.

Ale prečo by mala ísť? Prečo? Podobných akcií s ním aj s mamou absolvovala už niekoľko a stále sa to skončilo rovnako. Otec sa pripil, bol otravný, ukričaný, s mamou sa iba vadil a na dcéru chlipne pozeral. Zoja v takých chvíľach nedokázala strpieť jeho dotyky, ktoré boli kdesi na hranici dotykov otca k dcére a dotykov muža k žene. Otec sa iba sprostochetal, keď mu Zoja utekala. Prorokoval jej, že ju nikto nebude chcieť, keď je taká netýkavka. Bože, ako ho Zoja nenávidela! A rovnako nenávidela aj letné prázdniny. Prečo nemôže chodiť do školy po celý rok?

Pomrvila sa na sedadle, ruky si položila do lona. „Nie,“ povedala pokojne. „Ja s tebou nikam nepôjdem.“

Otec prekvapene zažmurkal. „Aký máš program?“

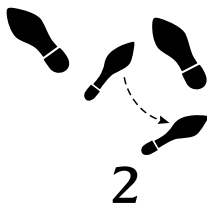
„Celé týždne ti robím závozníčku bez nároku na odmenu, tak mi hádam dovoľíš ísť aspoň raz s Natáliou vonku.“

Zasmial sa. „No to určite. Pôjdeš so mnou a to je moje posledné slovo.“ Rozhovor sa preňho skončil. Uprel pohľad na ubiehajúcu cestu pred sebou.

Zoja mlčala. Zaumienila si, že na to folkovanie pôjde a otca môže pokojne aj rozdrapiť od hnevu, jej to bude jedno. Utečie mu. Má predsa už šesťnásť rokov, je samostatná a skoro dospelá. A keď sa

vráti domov, otec jej môže dať maximálne domáce väzenie. Zabiť ju nemôže, pretože by prišiel o závozníčku.

Otec práve sústredene cúval k rampe pri veľkosklade potravín a liehovín. Zoja zoskočila z kabíny. V duchu sa usmievala.

Práve ukladala prepravky s litrovou vodkou do prednej časti korby, ako ju to otec naučil, keď pocítila, že v zaprášenom a dusnom prostredí otcovej korby nie je sama. Ruky jej zastali.

„Netreba ti pomôcť?“ ozvalo sa za ňou.

Zoja sa prudko zvrtila k prichádzajúcemu. Bol to skladník Vlado. Mal dvadsaťtri rokov. Sebavedomie z neho len tak sršalo. Usmieval sa na Zoju od ucha k uchu a nebezpečne sa k nej blížil.

„Nie, vďaka,“ odvetila. Vrátila sa k svojej práci a snažila sa ne-dať najavo, že jeho prítomnosť v tomto stiesnenom priestore medzi prepravkami a potravinárskym tovarom vníma každou svojou bunkou.

Vzápätí pocítila jeho ruku na svojej paži. „Zdá sa, že hovoríš pravdu,“ neprestával sa usmievať. „Na dievča máš skvele vymakané bicepsy.“

Zoja trhla rukou a schovala si ju za chrbát. „Zmizni.“

Vladov úsmev sa ešte rozšíril. Bol veľmi pekný. Oči mal modré, vlasy hnedé, postavu vysokú. „Ale, ale, hádam sa ma nebojíš.“

Bojovne vystrčila bradu. „Nechaj ma robiť si svoju robotu a ty sa vráť k svojej.“

„Môj šéf teraz trochu zabáva tvojho otca. Prišiel som si pokecať.“
Nespúšťal z nej rozžiarený pohľad.

„Nemám záujem.“ Ruky stále stískala za chrbtom. Celá sa chvela.
Pristúpil k nej bližšie. „Ale ja hej,“ ozrejmil. Zrak mu skĺzol po jej postave. „Celkom ma zaujíma, čo robí také pekné dievča na tejto špinavej korbe. To nemáš iné prázdninové aktivity?“

Zoji sa prudko rozbúchalo srdce. Jeho lichotenie ju zaskočilo. Otec jej neustále vykrikoval, že je daromná, škaredá, privysoká a že sa nikdy nevydá. Jej sebavedomie bolo na nulovej úrovni. A zrazu sem príde nejaký Vlado a hovorí, že je pekná. To určite povedal iba preto, aby ju odzbrojil.

Cúvla. „Robím to, čo musím. Ty nie?“

Znova ten úsmev. „Ja nemám veľmi na výber, zato ty áno. Si mladá. Nesnaž sa mi nahovoriť, že ťa to tu baví. Sú tu samí chlapi, ak nerátam tie skysnuté ženské v kancelárii. Ja byť tvojím otcom, v živote by som ťa nevezal na takéto miesto.“

Sklopila zrak. „Som tu dobrovoľne nasilu,“ priznala ticho. „Nemám na výber o nič viac ako ty.“

„Nepovedal by som. Prečo sa otcovi trošku nezalíškaš? Pochybujem, že by ti dokázal dlho odolávať.“

Zoja sa krátko zasmiala. Vrátila sa k ukladaniu prepraviek. Vlado sa nad ňou týčil, tváril sa prekvapene. Nerozumel, prečo zareagovala smiechom.

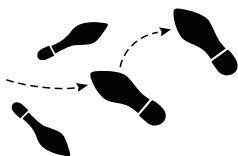
Vtedy podišiel k avii Vanko. Situáciu si vysvetlil po svojom. „Prišiel si mojej dcére kurizovať?“ opýtal sa pobavene.

Vlado sa strhol. Líca mu previnilo zružoveli.

„S jej nešikovnosťou a tuctovou tvárou to nikdy nikam nedotiahne,“ ozval sa znova Vanko a zabodol do Vlada studené oči. „Ty si toho skvelým príkladom.“ S úsmevom sa im stratil z dohľadu.

Vlado pozrel na Zoju, ktorá od poníženia stískala pery, až z nich mala iba tenučkú čiaru. Hneď nato otec naštartoval aviu, vzdia-

lil sa od rampy a čakal. Zoja chvatne uložila prepravky. Spoločne s Vladom zoskočila z korby a pobrala sa ju zavrieť. Vlado jej pomáhal zahasprovať háčiky aj zhodiť plachtu. Potom už len zamračene sledoval, ako Zoja uteká sadnúť si do kabíny k svojmu idiotskému otcovi.

3

Okolo jedenástej pocítila hlad. Okrem toho ju neuveriteľne provokovali balenia minerálky, ku ktorým jej čoraz častejšie zabiehal zrak. Uvedomila si, že je smädná. Otec sa však o to nestaral. Netrpezlivo postával pri korbe, čakal, kým mu Zoja na jej okraj nachystá podľa dodacieho listu tovar.

Striktne sa držala zoznamu na krehkom papieri. Otec jej dôveroval. Na drobné písmenká nevidel, preto mala Zoja na korbe voľnú ruku. Nechal ju, nech si tovar poukladá tak, aby mala o všetkom prehľad a aby mu vedela rýchlo podať to, čo si predajne objednali. S jej prácou bol spokojný, no nikdy jej to nepovedal.

Zahľadel sa na dcérinu zamračenú tvár. Vycítil, že niečo nie je v poriadku. „Čo je?“ opýtal sa.

Zoja naňho krátko pozrela. „Na objednávke sú tri balenia malého kečupu a my máme iba dve.“ Doniesla mu na okraj korby kečup. Tvárila sa ustarane.

„Ukáž mi ten papier,“ vystrel k nej otec ruku. Založil si okuliare, chvíľu škúľil na drobné písmenká, potom pozrel na Zoju. „Nevyložili sme jedno balenie niekde inde?“

Pokrútila hlavou. „Kečup si objednala len táto predajňa. Nijaká iná.“ Srdce jej splašene bilo. Vedela, čo bude nasledovať, ešte skôr, ako sa to stalo.

Otcova tvár sa skrivila. „Zdá sa, že ten mladý skladník ťa úplne pobláznil!“ vybuchol. „To si si nemohla skontrolovať tovar, ktorý ti doniesol? Kolkokrát ti mám pripomínať, že len čo opustíme rampu, za tovar zodpovedám ja?“ Rozčúlene rozhodil rukami. „Teraz to balenie musím zaplatiť z vlastného vrecka!“

„Čo... čo keby sme zavolali do skladu, či sa niekde nestala chyba?“ spýtala sa Zoja roztrasene.

„Znova si to odflákla! Nedá sa na teba vôbec spoľahnúť! Len čo sa pri tebe objaví ten povalač, začne ťa svrbieť medzi nohami. Si obyčajná...“ zrazu od nej odvrátil hlavu a niečo si nenávisťne zašomral.

Zoja naňho zdesene hľadela. Srdce jej vynechalo úder. Ako jej takéto odporné slová môže povedať vlastný otec? Preboha!

Vanko zložil objednávku, zobral kečupy a stratil sa v predajni. Roztrasená Zoja sa posadila na najbližšiu prepravku. Snažila sa zhlboka dýchať, upokojiť sa, ale vôbec sa jej to nedarilo. Upierala zrak pred seba, sledovala mladé dievčatá, ktoré boli približne v jej veku. Kráčali po chodníku oproti nej, bezstarostne sa smiali.

Zoju v očiach zaštipali slzy. Prečo nemôže byť ako ony? Prečo musí trčať na tejto korbe? Čo komu urobila, že musí takto trpieť? Tak rada by sadla na bicykel a utiekla niekam ďaleko, preč od otca, špiny a skladníkov, ktorí na ňu občas pozreli tak čudne, až ju striaslo odporom.

Otec sa vrátil. Vyštekol na Zoju, že si má sadnúť do kabíny. Urýchlene poslúchla. A keď sa už viezli po ceste, spustil: „Ako mi to chceš vysvetliť? Kam sa podel ten kečup?“

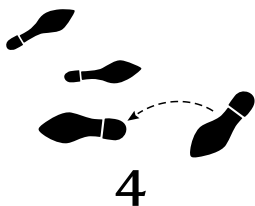
Zoja pokrčila plecami.

„A kto to má vedieť?“ kričal otec. „Nevravel som ti, že si máš pred zrakom skladníka aj tri razy skontrolovať, či máš všetok tovar, a potom ho nakladať na korbu?“

„Vravel,“ pripustila.

„Čert mi ťa bol dlžen! Sprosté dievčisko! Ako teraz pred všetkými vyzerám? Ako zlodej! A to všetko iba kvôli tebe!“ Zoja odvrátila hlavu, len aby nezbadal, že má slzy na krajíčku. „Pekne zájdeš za hlavným skladníkom a povieš mu, čo si spôsobil! Hádám nechceš, aby som to riešil za teba ja! Nauč sa niešť zodpovednosť za svoje chyby!“

Zvyšok dňa s dcérou neprehodil ani jedno slovo.

Nakoniec Zoja, hladná, smädná a s nervami v koncoch, vošla do prítomia obrovského skladu. Ráno sa to tu hemžilo skladníkmi, ale teraz, o tretej poobede, tu akosi nikto nebol. Kam sa všetci podeli?

Obišla palety dovysoka naložené liehovinami. „Haló!“ zvolala.

„Hneď som pri vás!“ začula tlmenú odpoveď.

Uľahčene si vydýchla. Jej oči si len veľmi pomaly privykali na tmú v sklade, slabé neónky a obrovský priestor. Všimla si, ako sa k nej blíži jeden z najstarších skladníkov v tejto spoločnosti. Volal sa Slavo a trochu sa hrbil. Bol vysoký a mocný, mal mrkvové vlasy, modré oči, hladko oholenú tvár. V ruke držal metlu.

„Dobrý,“ začala Zoja. Silila sa do úsmevu.

„Problém?“ nadvihol Slavo jedno obočie.

Zoja nervózne prestupovala z nohy na nohu. „Ehm, ráno ste nám pripravili dve balenia kečupu jemného dvestopäťdesiatky, presne podľa papierov. Ale keď sme prišli do predajne, zistili sme, že oni si objednali o jedno balenie viac. Bola z toho nepríjemná...“

Slavo ju zamračene prerušil. „A prečo to riešiš ty? Kde máš otca?“ Ukázala kamsi k rampe. Slavo bez slova prešiel okolo nej. Metlu oprel o stenu.

Zoja kráčala k avii a z diaľky pozorovala svojho otca, ako diskutuje so Slavom. Obaja sa skláňali nad hrbou dodacích listov, ktoré otec držal v ruke. Nevedela, čo má robiť, kam sa zašit'. Uchýlila sa do kabíny a čakala, čo z toho bude. Bola unavená, špinavá a spotená. Žalúdok sa jej skrúcal v bolestných krčoch.

„Pán Vanko,“ zaznelo zrazu z rampy, „prečo tak trápite svoju dcéru?“

Zoja sa zvedavo zahľadela do spätného zrkadla umiestneného zboku kabíny. Bola to jedna zo žien z kancelárie. S rukami založenými vbok odvážne čelila pohrdavému pohľadu Ľudovíta Vanka.

„Nesťažuje si,“ zaznel otcov ľadový hlas. „Je mocná ako koníča.“

Žena pokrútila hlavou. „Je to ešte dieťa, pán Vanko. A k tomu všetkému dievča. Nemyslíte, že na prácu, ktorú od nej vyžadujete, sa nehodí?“

„A na čo sa, podľa vás, hodí?“ zvýšil otec hlas.

„Chcete ju pripraviť o všetky radosti dospelovania a vychovať z nej ramba?“ odpovedala protiotázkou. Vanko iba zaškrípal zubami. Žena si to nevšímala. „Kde ste ju ukryli?“ zmenila tému. „Určite je smädná. Zavolajte ju.“

Zoja k tej nebojácnej žene pocítila obdiv. Zoskočila z avie a pribehla k nej. Podarilo sa jej usmiať. „Dobrý deň,“ pozdravila sa.

Aj žena sa usmiala. „Poď so mnou.“

Zoja ju bez akýchkoľvek protestov nasledovala. V kancelárii bolo príjemne chladno. Žena jej naliala plný pohár vody a Zoja ju rýchlo obrátila do seba.

„Ešte si prosíš?“

Zoja prikývla.

Žena jej strčila celú fľašu minerálky do ruky. „Tak si ju zober celú. Na účet podniku.“

„Ďakujem.“ Zoja sa rýchlo zvrtila na päte. Nechcela odpovedať na ženine zvedavé otázky. Vlastne nechcela odpovedať na nijaké otázky. Chcela odtiaľto vypadnúť.

Otec kamsi zmizol. Takisto aj Slavo. Namiesto nich sa na rampe zhromaždili upotení chlapi rôzneho veku. Zoja nechápala, odkiaľ sa tu nabrali. Rýchlo sklopila zrak a kráčala k otcovej avii. Plánovala sa zavrieť v kabíne.

„Hej, slečna!“ zvolal za ňou niekto. „Pre ten kečup sa netrápte. Dornvili to ženy v kancelárii. V tomto teple im to vôbec nemyslí.“

To Zoju zaujalo. Zastala a pozrela na chlapov. Nádej sa jej vrátila.

„Chvíľu pred vami odtiaľto odišiel Veselý so synom,“ ozval sa akýsi štyridsiatnik so svetlými vlasmi. „Mali na korbe jedno balenie kečupu, ktoré si nikto neobjednal. Čestne nám ho vrátili.“

Pán Veselý bol ďalší zo zástupu zásobovačov, ktorí každé ráno cúvali s aviou k rampe pri tomto sklade. Zoja si okamžite vybavila jeho usmievavú tvár.

„Zdá sa, že záhada strateného kečupu je vyriešená,“ pretrhol Zojine myšlienky Vlado. Smelo podišiel k nej. „Otec sa už na teba hnevať nebude.“

„Prečo ju sem vláči?“ opýtal sa nejaký chudý chlap so strniskom. „Klásť takú zodpovednosť na plecيا mladého dievčaťa, to je už vrchol. Trestá ju za to, že si nevedel urobiť syna?“

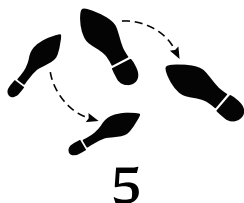
„A k tomu ju vinil z niečoho, za čo naozaj nemohla,“ odvetil mu niekto iný. „Kristepane, čo je to za otca? Je súca na iné veci...“

„A aké?“ ozval sa ten chudý so smiechom. „Vyšívanie si určite na mysli nemal, však?“

Chlapi sa zborovo rozrehotali.

Zoja prestala počúvať. Zoskočila z rampy a skryla sa do kabíny. Zrazu sa cítila ľahká ako obláčik. Vina nie je na jej pleciach. Chybu pri kompletizácii objednávok urobili ženy v kancelárii. Ach, to bol balzam na jej rozdrásané nervy!

Hoci boli obe okná na kabíne spustené, Zoja si ruch okolo seba prestala všímať. Popíjala minerálku a v duchu si robila plány na večer.

„Nie je divný?“ ozvala sa Natália pohoršene.

Kráčala vedľa Zoje a hľadela na biele skalky pod svojimi nohami. Prechádzka po hrádzi popri rieke sľubovala úžasné osvieženie.

Zoja vedela, o čom Natália rozpráva. Mala pretrvávajúci problém so svojou platonickou láskou – Viktorom.

„Prečo ma tak okato prehliada?“ spýtala sa Natália svoju obľúbenú otázku.

Zoja vzdychla. „Asi preto, že ty ho tak okato vyhľadávaš,“ podotkla ticho.

Natália po nej strelila nahnevanejším pohľadom. Zoja iba pokrčila plecami. Natália bola skvelá kamoška, ale tá jej posadnutosť Viktorom privádzala Zoju do šialenstva. Mať tak jej problémy!

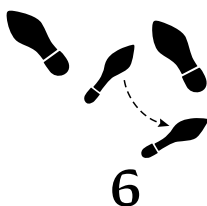
Zahľadela sa na plynúcu vodu. Nechápala, prečo Nala venuje toľko času myšlienkam na Viktora, keď si to ten chlapec vôbec nezaslúži. Keby s ňou chcel niečo riešiť, už dávno by urobil prvý krok, nie?

Nala si to však nechcela dať vysvetliť. A Zoja vlastne nebola veľmi oprávnená dávať v otázkach vzťahov nejakej rady. Ešte s nikým nechodila, dokonca sa jej ani nikto nepáčil. Nala sa raz vyjadрила: „Zoja, ty budeš mať niekoho špeciálneho, veď len počkaj!“

Zoja sa na tom iba smiala. Ten *niekto špeciálny* možno existoval, ale ona neverila, že ho stretne. Nemala kde, nemala kedy. Otec ju

držal nakrátko. Staral sa o to, aby o ôsmej večer padla mŕtva do poste. Aby chlapci a večerné flákanie bolo to posledné, na čo by mala myslieť. Zoja musela uznať, že sa mu to úspešne darilo.

Ale dnes, dnes si vydupala, že pôjde s Natáliou na folkovanie. Srdce jej od radosti poskočilo. Vypla si mobil, aby ju otec nemohol kontrolovať. Bola rozhodnutá zabaviť sa a kašľala na to, akú cenu za to bude musieť zaplatiť.

Natália sa jej kamsi stratila. To nebolo nič nové pod slnkom, Zoja teda vôbec neprepadla panike. Veď ona sa raz objaví. S touto istotou vykročila k stánkom s občerstvením.

Práve zvažovala, či si má kúpiť veľkú kofolu alebo len trojdecový Sprite, keď do nej zozadu niekto strčil. Ruky inštinktívne vystrela pred seba, aby stlmila náraz do stánku, pred ktorým stála.

„Pre... prepáč,“ ospravedlnila sa maličká baba s krátkymi medovými vlasmi. Pohľad mala zastretý, na perách prihlúpy úsmev. Bola spitá ako doga. „Trochu som nez... nezvládla terén.“

Zoja sa zamračila. Ešte nevidela, aby to nejaké dievča prehnalo s alkoholom až do takejto miery. „Nič sa nestalo,“ vytisla zo seba a vypýtala si od bufetára kofolu.

Keď sa zvrtila na odchod, to opité dievča hľadelo priamo na ňu. Jednou rukou sa pridržiavalo pultu. Vyzeralo to tak, že každú chvíľu spadne do blata.

Zoja zaváhala.

„Kde máš kamošov?“ opýtala sa Zoja. Pocítila o tú babu náhlu starosť. Dievčina mávla voľnou rukou, že na tom nezáleží. „Potrebujem si sadnúť...“ zamumlala.

Zoja ju schmatla za lakeť a usadila na najbližšiu drevenú lavičku. „Lepšie?“ kvokla si k nej, aby mali tváre na rovnakej úrovni.

Dievčina slabo prikývla. Schovala si tvár do dlaní. „Chcem ísť domov... chcem ísť domov...“ hovorila dookola.

„Mala by si ju tam zobrať,“ prihovoril sa Zoji chlapík, čo sedel oproti. „Tvoja kamarátka to s pitím značne prehnala.“

„To nie je moja kamarátka,“ bránila sa Zoja.

Chlapík len pokrčil plecami. Prestal im venovať pozornosť.

„Kde bývaš?“ vyzvedala Zoja. Zatriasla dievčaťom, pretože sa jej zdalo, že mu padajú viečka. „Haló, teraz nesmieš zaspať!“

„Čo?“ zažmúrilo na ňu dievča.

„Dočerta,“ zahundrala Zoja. Cítila, ako telo dievčaťa ochablo. Zúfalo sa obzerala okolo seba, či náhodou niekto toto dievča nespozná a nepribehne jej na pomoc. Popritom sa snažila udržať dievča v sede. Bolo maličké, ľahučké, ale aj tak s tým mala Zoja problém. „Dočerta!“

Minúty sa vliekli. Na pódiu sa striedali rôzni folkoví umelci a ľudia im nadšene tleskali. Zoja horúčkovo premýšľala, ako túto situáciu vyriešiť.

Potom kútikom oka zachytila nejaký pohyb.

„Tak tu si, Mia,“ hrnul sa k nim akýsi chalan. „Všade som ťa hľadal...“

Ochabnuté telo dievčaťa, ktoré Zoja udržovala vo vzpriamenom sede, náhle ožilo. „Adááám! Zober ma domóóóv!“

Adam pozrel na Zoju.

„Ahoj, dobrá víla,“ usmial sa. „Konečne mám dôvod veriť, že naozaj existuješ. Ako dlho už strážiš túto stratenú ovečku?“ Schytil Miu do mocných rúk a postavil ju na nohy. Tá sa oňho ihneď oprela.

„Pár nekonečných minút,“ prinútila sa odvetiť Zoja. Pri pohľade na drobnú Miu zakvačenú do Adama pocítila blšie uštipnutie. Závidela jej – a ako veľmi!

Ihneď sa za túto nepochopiteľnú myšlienku zahanbila. Sklopila zrak na špičky svojich tenisiek. Nijako to však nepomohlo, obraz Adama jej aj tak spreď očí nezmizol. Ach!

Bol to ten najzaujímavejší chalan, akého kedy videla. Mal strapaté svetlé vlasy, ktoré mu prikrývali uši a siahali mu až na krk. Na opálenej tvári mu žiarili oči farby tekutého zlata. A keď sa usmial, na lícach mal jamky.

Zoja sťažka preglgla. Pohľad jej sám od seba zaletel k Adamovej postave. Mal na sebe tmavozelené tričko s nápisom *Po tráve sa smeje*, ktoré odhaľovalo tetovanie ťahajúce sa po celej dĺžke jeho ľavej ruky. V porovnaní s jeho priateľkou Miou bol obrovský, no vysokú Zoju prerástol len o pár centimetrov.

Sledovala ho, ako sa prihovára Mii, ako ju pohľadza po vlasoch. Zoja narýchlo schmatla svoju kofolu a plánovala zdrhnúť. Nemohla sa na to dlhšie dívať. Jednoducho nemohla.

„Dobrá víla!“ zavolaľ na ňu Adam. „Môžem ťa ešte o niečo požiadať?“

Zoja zamrzla na mieste. „Počúvam.“

Adam, s Miou stále pritisnutou k svojmu telu, k nej podišiel bližšie. „Potrebujem pomoc,“ kývol hlavou na Miu. „Sám ju nezvládnem.“

„Je o polovicu menšia a ľahšia ako ty,“ uškrnula sa Zoja.

„Môžem si ju prehodiť cez plece, ale niešť ju až na opačný koniec mesta, to je nadľudský výkon aj pre takého mocného chlapa, ako som ja.“ V očiach mu šibalsky zaiskrilo.

„Ako ti pomôžem? Výškou sa ti možno vyrovnám, ale premeniť sa na mocného chlapa neviem.“

Adamovi sa na lícach znova objavili tie rozkošné jamky. „Mohla by si zostať tým, čím práve si, zobrať jej sako, tašku a pridržiavať ju z jednej strany.“

Zoja pokrútila hlavou. „Týmto spôsobom budeme všetci traja krivkať cez celé mesto aj dve hodiny.“

„A v tom je problém?“ opáčil Adam nevinne.

Zasmiala sa. „Čo ak tu mám partiu, ktorá ma onedlho začne hľadať?“

„Oznám im, že máš súrnu prácu. Určite to pochopia.“

Zoja chvíľu váhala. Pozrela na pohár kofoly, ktorý stále stískala v ruke. „Mám lepší návrh,“ nadhodila vážne. „Skús si nájsť na túto práčičku niekoho iného.“

„Nikomu inému na blahu a bezpečí mojej malej kamošky nezáleží,“ zvažnel aj on. Krátko sa poobzeral okolo seba. „Stavme sa, že keby nebolo teba, títo ľudia by ju nechali váľať sa v blate. Nezaujímajú ich nič okrem piva a vlastných potrieb.“

„Keby do mňa tvoja kamoška nenarazila, pravdepodobne by som si ju ani nevšimla a šla by som ďalej. Maximálne by som jej venovala jeden lútostivý pohľad.“

Adam sa na Zoju skúmavo zahľadel. „Tomu neverím.“

„Nechcem ti brať ilúzie, ale ja nie som žiadna dobrá víla. A navyše, vôbec ťa nepoznám.“

„Tak to začnime naprávať,“ navrhol veselo.

Zoja opäť pokrútila hlavou. „Prečo by som mala s tebou niekam ísť?“

„Lebo ja na dobré víly verím, na rozdiel od teba. Lebo nie som žiadny úchyl ani vrah, iba nezodpovedný chlapec, ktorý do Mie lial jednu hrušku za druhou a nevedomil si, že to môže dopadnúť zle. Chcem si napraviť reputáciu pred jej rodičmi, odvliečť ju domov a vrátiť sa sem na koncert Ploštín Punku.“ Stíšil hlas. „A chcem si napraviť aj reputáciu pred tebou. Mohol by som začať tým, že sa slušne predstavím, čo povieš...“ Natiahol k nej ruku. „Ja som Adam.“

Jeho ruku prijala. „Zoja,“ usmiala sa.

„Adam a Zoja, to je pecka,“ uškrnul sa. „Ako ti hovoria doma?“

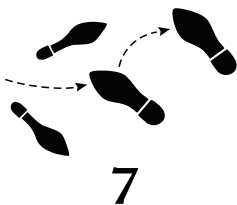
Tvár jej hneď stvrdla. „Nijako.“ Odjakživa bola iba Zoja. Pre rodičov i pre kamarátov.

„Tak ja ti budem hovoriť dobrá víla,“ oznámil milo, ale nekompromisne. Pozrel na Miu, ktorú schovával pod pazuchou. Potom mu zrak zaletel naspäť k Zoji. „Ako si sa rozhodla? Pomôžeš mi alebo nie?“

„Ak budem súhlasiť, pôjdeš so mnou na koncert Ploštín Punku?“ opýtala sa nervózne. „Tiež by som ich chcela vidieť a moja Nala sa kamsi vyparila...“ Zachvela sa. „Nechcela by som byť medzi všetkými tými pripitými chlapmi sama.“

Venoval jej dlhý pohľad. „Môžeš so mnou rátať,“ ubezpečil ju.

Chvíľu na seba bez prestania hľadeli. Nakoniec to Zoja nevydržala a odvrátila pohľad ako prvá. „Tak fajn,“ zamrmlala. „Poďme na to.“

Mia bývala na úplne opačnom konci mesta, presne ako povedal Adam. Zoju potešilo, keď zistila, že jej neklamal. Čakala ho pred ružovou bytovkou, sediac na studených schodoch. Aj keď podopierať bezvládnú Miu nebolo až také ľahké, cesta sem ubehla rýchlo. Z Adama sa totiž vykľul skvelý spoločník. Neustále Zoju zabával, bol milý a usmievavý. Dokázal ju rozosmiať, čo Zoja pokladala za malý zázrak.

Stískala si ruky v lone a srdce jej trepotalo v hrudi ako pojašené. Snažila sa krotiť ho, no jej snaha bola márna. Vnútro jej spaľovalo očakávanie, príjemne zmiešané s nervozitou. *Božemôj*, pomyslela si, *určite som sa zbláznila.*

Vylakane sa strhla, keď jej za chrbtom buchli dvere.

„Jéééj, tak ty si mi nezduchla?“ usmieval sa Adam potešene. „To pokladám za dobré znamenie.“

Zoja sa rýchlo postavila. „Dúfam, že si pripravený splniť svoju časť dohody.“ Oprašovala si legíny, aby si nejako zamestnala roztrasené ruky. „Ja som svoju splnila.“

„O mojom slove nepochybuj, dobrá víla,“ žmurkol na ňu. „Ale mám jednu otázku.“

Vzdychla. „Sem s ňou.“

Naklonil hlavu nabok a nespúšťal z nej oči. „Zaujalo ma, čo si povedala. Vraj nechceš byť medzi všetkými tými pripitými chlapmi sama. Nevadí ti, že aj ja som trochu pripitý?“

Z tváre sa jej vytratila farba. „Nepostrehla som...“ Zarazene si zahryzla do pery a odvrátila pohľad.

Adam precedil cez zuby nadávku. Jej bledá tvár ho znepokojila. Podišiel k nej a vzal ju za obe ruky. „Pozri sa na mňa, dobrá víla. Nechcel som ťa vystrašiť, veríš mi? Len som k tebe úprimný, aby si si od toho veľa nesľubovala.“

„Žiadny strach,“ prehovorila. „Možno vyzerám zúfalo, ale nebudem sa po tebe vešať, ani nič podobné.“

„Tak som to nemyslel...“

„Potrebujem len spoločnosť, chápeš?“ skočila mu do reči. „Pocit, že pri mne stojí niekto... schopný zabrániť tomu, aby som sa znova začala báť.“

„Ako to myslíš? Máš s opačným pohlavím zlé skúsenosti?“

Mávla rukou. „Nechajme to tak. Vráťme sa na festival.“

Mierne sa zamračil, ale rešpektoval, čo povedala. Bok po boku vykročili do tmavých ulíc. „Dáš si žuvačku?“ zmenil tému Adam. Ustavične visel očami na jej tvári. „Dnes som si kúpil dražé *sweet mint*. Môže byť?“

Prikývla.

„Fajn,“ povedal ticho. „Žuvanie odbúrava stres, dodáva mozgu kyslík, uzdravuje, stabilizuje obranyschopnosť a bojuje proti zubnému kazu.“

Usmiala sa. „Čo z toho chceš u mňa docieľiť?“

„Chcem nadviazať priateľstvo.“

„To sa ti so žuvačkou nepodarí.“

„Prečo nie?“

„Je to proti všetkým výstrahám rodičov a radám z dievčenských časopisov. Nerozprávaj sa s cudzími ujami, nikdy od nich nezober cukrík ani čokoládu. A nenastupuj s nimi do auta.“

Zasmial sa. „Ja nie som ujo, nemám tu auto a nenúkam ti sladkosti.“

So záujmom naňho pozrela. „Koľko máš rokov?“

„Devätnásť. A ty?“

„Šestnásť.“

„Vyzeráš staršie.“

„Moja výška mnohých zavadza,“ priznala. Začala sa báť, že jej bude kľašť ďalšie otázky na telo, a tak radšej rýchlo zmenila tému. „Máš rád Ploštín Punk?“

„Ich cédečko by som si nekúpil, ale obdivujem ich zmysel pre humor. Na vystúpeniach vždy vytvoria geniálnu atmosféru, roztancujú starých aj mladých...“ Pokrčil plecami. „Zábavy nie je nikdy dosť.“

„Takže sa bavíš rád.“

„Uhm. Ty nie?“

„Nemám sa s kým. A vlastne... ani nemôžem. Otec ma po ôsmej večer odmieta pustiť aj do záhrady.“

„Prečo ňu dnes pustil?“

Zoja sklopila zrak. „To je dlhý príbeh,“ zašepkala. Nechcelo sa jej o tom hovoriť. Nechcela myslieť na otca ani na to, čo ju čaká, keď sa dnes vráti domov.

Adam prikývol. Hoci bol nesmierne zvedavý, vycítil, že Zoja potrebuje niečo iné, ako spovedať sa z toho, čo cíti, čo urobila alebo

neurobila. Všimol si, ako sa nahrbila, keď začala hovoriť o svojom otcovi. Zazdalo sa mu, že Zoja doma nemá na ružiach ustlané. Rozhodol sa, že sa pokúsi jej chmáry rozohnať.

Zvyšok cesty ju zabával rozprávaním smiešnych príbehov, ktoré zažil on alebo jeho kamaráti. A keď vošli do areálu, v ktorom sa konal folkový festival, vzal ju pod pazuchu a kľučkoval s ňou pomedzi natriasajúci sa dav.

Ploštín Punk už veselo vyhrával.

*Španielky majú vlasy dlhé / brodia sa trávou bosonohé/ a šiat
sa snažia zbaviť ako pút / stratil som hlavu kvôli jednej/ a po-
tom som sa cítil biedne / srdce mi z lásky išlo roztrhnúť.*

Zoja sa dala pohltiť pohodovou atmosférou. Zamerala pozornosť na originálnu hudbu, vtipné texty. Netrvalo dlho a začala sa kyvkať do rytmu.

„Zatancujeme si?“ zakričal jej Adam do ucha.

Pustila sa do neúprimného smiechu. „Čože? Ja a tancovať?!“

*O Španielkach vie každý svoje / ich oči štípu ako roje / a telá
znejú ako korida / jednu som v Pribyline stretol / bola tak krás-
na ako leto / a na nič viac som sa už nepýtal.*

Adam ju strhol na seba. Vykrúcal ju na jednu stranu, potom na druhú. Hopkal a skackal, ľudia v okolí sa mu s pobavenými úsmevmi vystupovali z cesty. Zoja nechápala. Adam dokonale vystihol rytmus a neustále sa usmieval. Zdržal sa akýchkoľvek poznámok na jej upätosť.

Pomaly uvoľnila stuhnuté telo. Zistila, že mu môže dôverovať. Tancoval totiž božsky.

„Aj ty si taká Španielka,“ zachytila zrazu v hluku jeho hlas.

Udivene naňho pozrela. „Nezmysel.“

„Prečo?“ Na líkach mal svoje pekné jamky. „Svetlé oči, výrazné obočie, kučeravé vlasy... Mohla by si si ich rozpustiť? Aspoň na chvíľu...“

Ruka jej vyletela k vlasom bez toho, aby si to vôbec uvedomila. „No, sú príliš nepoddajné... hm. Otec mi neustále vykrikuje, že sa mám dať ostrihať nakrátko, pretože moje vlasy nachádza v každej izbe, do ktorej vojdem.“ Uškrnula sa. „Strašne pľznem.“

„Možno pomôže, ak si dáš podstrihnúť končeky a nebudeš si vlasy tak často sťahovať gumičkou.“

Zasmiala sa. „Nejako sa vyznáš...“

„Mám dve staršie sestry,“ žmurkol na ňu. „Tak ako? Dopraješ svojim vlasom trochu slobody?“

Prv, ako sa vôbec zmohla na protest, na pleciah jej dopadli vlastné vlnité vlasy. Pozrela na Adama a chcela ho zvoziť pod čiernu zem za jeho opovážlivosť, ale slová sa jej zasekli v hrdle.

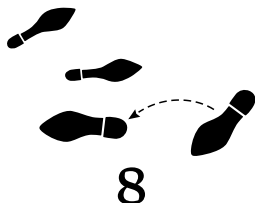
„Bože dobrý!“ zamrmlal. Oči mu žiarili nefalšovaným obdivom. „Nič krajšie som doteraz nevidel. Víly sú naozaj nadpozemsky krásne stvorenia.“

Do líc sa jej nahrnulo teplo. Vôbec nevedela, čo by na to mala povedať, tak radšej mlčala. Asi je naozaj opitý. Prečo by jej inak hovoril také pekné veci?

Prispôsobila sa vlneniu jeho tela, dala sa ním viesť. Onedlho sa jej v žilách radostne rozprúdila krv. Krútila sa jej hlava, plietli nohy a Ploštín Punk vyhrával a vyhrával. Svet sa scvrkol iba na Adama a ľahučký tanec, ktorý spoločne s ním predvádzala.

Nebola Španielka, bola to Rómka / Aranka z osady z vyšného konca/ jej otec bol vajda, mal lážo-plážo / ale mňa nechceli, lebo som gadžo.

Páčilo sa jej, že ju volá „dobrá víla“. A páčilo sa jej aj to, ako ju jeho ruka zvierá. Cítila jeho teplý dych na líci, cítila, ako jej duša dostáva krídla a slobodne lieta. Zrazu bola plná života. Akoby sa prebudila z dlhého spánku a zistila, že žiť je nááádhernééé...

Celý nasledujúci deň bol svet gombička. Nič nemohlo narušiť Zojinu blaženosť. Bolo jej fuk, že otec opäť vtrhol do jej izby a pretrhal jej nočné sny. Jej svetom to nijako nezatriaslo. Necítila nijaký strach, nijakú vinu. Uvedomila si, že otec ju môže držať pod zámkom, ponižovať ju a prekutrávať jej osobné veci, ale do hlavy sa jej aj tak nikdy nedostane.

Našla človeka, ktorý jej vlasy pokladal za krásne a jej zjav za nadpozemský. Čo na tom, že bol opitý? Čo na tom, že ho už možno nikdy v živote nestretne? V jeho náručí vo víre tanca si pripadala nádherná a žiaduca a za to mu bude vďačná na veky vekov. Amen.

„Kedy si prišla včera domov?“ vrátil ju do reality otcov ostrý hlas.

„Ja sa ťa nepýtam, kedy si prišiel domov ty,“ odvetila Zoja pokojne. Schovávala sa pod perinou, trčalo jej spoza nej iba výrazné čierne obočie. Malý digitálny budík položený pri posteli ukazoval čas 6:00. Ktorý tínedžer musí cez prázdniny vstávať o tomto čase? Určite iba Zoja. „Odo mňa aj od mamy očakávaš všetko a sám nedávaš nič.“

Tvár sa mu skrivila. „Živím ťa! Dokiaľ budeš bývať v tomto dome, budeš mi preukazovať úctu, rozumela si?“

Zoja prevrátila oči. „Veľmi dobre vieš, kedy som prišla domov. Čakal si ma.“

„Kedy si prišla domov?“ zvrieskol.

Ach, zdochni, zdochni. „Presne načas. Tak ako sme sa dohodli.“

Otec sa prihnal k jej posteli. Až teraz sa Zoja mykla. Už-už očakávala, že ju udrie, ale nič také sa nestalo. Iba sa nad ňu hrozivo sklonil. „Opýtam sa to ešte raz. Kedy si prišla domov?“ Nozdry sa mu chveli, ako sa snažil ovládnuť.

„O polnoci.“

„Kde si bola?“

Zoja opäť prevrátila oči. „Aký zmysel má tento rozhovor? Nemôžeš ma nechať na pokoji? Nestačí ti, že na mňa vrieskaš cez týždeň? Musíš v tom pokračovať aj počas víkendov? Robí ti to dobre?“

Vystrel sa a stiahol obočie. „Ak sa dozviem, že si bola s nejakým chlapcom, tak si ma nepraj!“

„Išla som tam s Natáliou!“ zvýšila Zoja hlas. „Môžeš sa jej opýtať! Alebo rovno zavolaj jej rodičom a opýtaj sa, kedy prišla domov ona! Možno konečne uznáš, že som neurobila nič zlé. Vrátila som sa, presne ako sme sa s mamou dohodli!“

Zdalo sa, že ju vôbec nepočúva. „Pila si alkohol?“

„Nie.“

„Fajčila si?“

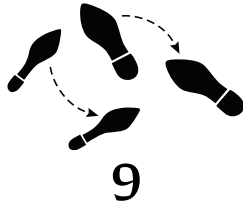
„Nie.“

„Chcem vidieť vstupenku na festival.“

Zoja zdvihla ľavú ruku, na ktorej ešte stále mala neónovo zelený náramok z papiera. „Aha. Je na ňom aj pečiatka organizátorov festivalu. Chceš sa pozrieť?“

Otcova tvár stvrdla. „Vstávaj. Obleč sa a šmýkaj do záhrady. Treba pooberať ríbezle.“ Potom sa zvrtol na päte a nechal ju samu. Zoja sa opäť schovala do perín. Očakávala, že ju otec vytrestá horšie. A ona má iba pooberať ríbezle!

Na tvári sa jej objavil úsmev.

Večer sa jej konečne ozvala Natália.

„Kam si včera zdúchla?“ skríkla Zoja do mobilu. „Ako si to predstavuješ opustiť ma?“

Nala sa zachichotala. „Až tak strašne ti nevadilo, že som ťa opustila. Len to priznaj.“

„Ty si ma videla?“ stíšila Zoja hlas.

Nala sa opäť zachichotala. „Vieš, že mi neunikne nijaký pekný chalan v okruhu dvesto metrov. A ten tvoj, hm... kvôli nemu by som možno pustila z hlavy aj Viktora.“

„Netáraj,“ uškrnula sa Zoja. „Viktor je tvoja modla.“

„Čo ty vieš?“ zatiahla Nala záhadne. Potom zmenila tému. „Ako sa máš?“

„No, ujde to. Dáme si stretko?“

„A môžeme?“ opáčila Nala. „Nebudeš mať problémy?“

„Kašlem na ne.“

Zišli sa na námestí. Nala prišla v krátkych pruhovaných šatách a bielych teniskách. Jej inokedy svetlohnedé vlasy mali ružový nádych.

Zoja zalapala po dychu. „Čo si si to urobila s vlasmi?“ Neodolala a dotkla sa tej spúšte, ktorú mala Nala na hlave.

„Už reaguješ ako moja mama,“ odula Nala peru. „Pracujem na svojom novom imidži odfarbenej blondínky.“

„Prečo?“

„Možno si ma Viktor konečne všimne. Za blondínkou sa predsa obzrie každý.“

Zoja pokrútila hlavou. „Nijaký chlap nestojí za to, aby si zo seba robila to, čo nie si.“

„Shakira sa tiež odfarbila a nikto to nerieši.“

„Lenže to bol marketingový ťah!“ skríkla Zoja. Natáliino uvažovanie ju pobúrilo. „Ona to nespravila kvôli chlapovi, jasné? Máš iba pätnásť, Nala! Keď budeš sama sebou, uvidíš, že si ťa časom niekto všimne.“

Nala sa utrápene posadila na lavičku. „A ako dlho mám čakať? Ty si o rok staršia a stále nikoho nemáš. Nechcem ostať na ocot.“

„Ty na ocot neostaneš,“ ubezpečila ju Zoja s úsmevom. „Si drobná, bláznivá, veselá. Tvoje ružové vlasy určite dlho nezostanú nepovšimnuté. Buď bez obáv.“ Usadila sa k Natálii a objala ju okolo pliec. „Ale ja... Vieš, čo by som dala za to, aby som vyzerala normálnejšie? Chalani sa ma boja, pretože som taká vysoká ako oni. Na desiatu zjem tri veľké krajce chleba, no na mojej postave sa to aj tak neprejaví. Myslíš, že ma to baví? Spolužiačky sa mi posmievajú, že som mužatka. Ruky aj nohy mám dlhé, akoby mi ich ňaťahovali na škrípaci. Nosím topánky číslo sedem. Mám vážnu obavu z toho, že ma naozaj nebude nikto chcieť, presne ako mi to vykrikuje môj drahý otecko.“ Vystrúhala grimasu. „Buď ku mne úprimná a povedz mi, či by si stála o dievča s takým veľkým chodidlom, ako mám ja, keby si bola chalanom.“

Nala primerala svoju malú nôžku k Zojinej. „Keby som sa na svet pozerala zo stodeväťdesiatcentimetrovej výšky, tvoje chodidlo by mi pripadalo sexi.“

Zoja sa zasmiala. „Vďaka.“ Mala komplex z toho, že meria meter osemdesiat, a nijako sa tým pred Nalou netajila. Nala poznala mnohé jej tajomstvá a bôle. Zoja si nevedela predstaviť, čo by z nej bolo, keby túto malú Nalu nemala po svojom boku.

„Prečo nezbalíš Vlada?“ prerušila jej myšlienky Nala.

„Akého Vlada?“ zvrátila Zoja obočie.

„No toho... z veľkoskladu. Vravela si, že je vyšší ako ty. A že je aj celkom pekný.“

Zoja sa zahľadela pred seba. Zo spomienok vydolovala Vladovu príťažlivú tvár. „Nemám z neho dobrý pocit. Postačí taká odpoveď?“

„Prečo? Má oplzlé reči? Dovoľuje si k tebe viac, ako by sa patrilo?“

„Nie. Iba... nič sa so mnou nedeje, keď sa ku mne priblíži. Chápeš?“

„Mám tomu rozumieť tak, že ten cudzí blondiačik, v ktorého náručí si včera bezstarostne hopkala, narušil statiku tvojej uzavretosti?“ škerila sa Nala.

„Prestáááň!“ štuchla ju Zoja so smiechom do rebier. „To je niečo iné!“

„Aha...“ Nala vystrúhala vážnu tvár, no kútikmi úst jej mykalo.

„A smiem vedieť, prečo je to niečo iné?“

„Adam tancuje ako boh. Má rytmus v krvi. Bolo to... akoby som lietala. V živote som taký pocit nezažila.“

„Takže Adam,“ prikývla Nala. „Vymenili ste si telefónne čísla?“

„Nie.“

„Tak ťa aspoň odprevadil domov?“

Zoja pokrútila hlavou. „Nie, nič také. Zatancovali sme si, kúpil mi kofolu, potom aj ja jemu a napokon sme nezáväzne kvákali. O neosobných veciach. No a zrazu bola polnoc, tak som šla domov. Sama.“ Pozrela na Natáliinu nesúhlasnú grimasu. „Nehľadaj v tom nijakú romantiku. On má asi priateľku.“

„Asi?“

„Neviem to s istotou,“ pokrčila Zoja plecami. „Ale na tom nezáleží. Pravdepodobne ho už nikdy nestretnem.“

Nala o tom vedela svoje, ale prezieravo si zahryzla do jazyka. Nemienila Zoji prezradiť, že stačí naozaj málo, aby Adama opäť uvidela. Ale najprv... najprv musí mať istotu, že o to Zoja ešte bude stáť.

„Čo ti povedal, keď ste sa lúčili?“ chcela vedieť Nala.

„Zaželal mi sladké sny.“

Nala sa usmiala. „A boli také?“

Zoja nepatrne prikývla. Potom sa oprela dozadu a zavrela oči. Jej sny boli až príliš sladké. A hlavnú úlohu v nich hral práve Adam.

„Zistila som, že chcem mať jeho úsmev len pre seba,“ rozhovorila sa Zoja. „Bol krásny. Ako anjel. Nadprirodzená bytosť plná neuveriteľného svetla a tepla. Porobilo to so mnou šarapatu, Nala. A keby si len vedela, ako pekne vonia a ako sa vie nákazlivo smiať! Mám pocit, že sa rozplyniem do priestoru, taká som z toho všetkého unesená...“

Nala sa rozrehlila. „Nuž, je to vidieť!“

VŠETKO ZLÉ
JE NA NIEČO DOBRÉ

Endorfíny jej prúdili v tele ešte celých päť nasledujúcich dní, potom sa začali vytrácať. Obraz Adamovej veselej tváre z jej spomienok vybledol. Tri týždne po folkovaní akosi nemohla uveriť, že sa ten odviazaný tanec skutočne prihodil jej. Bol to najvzrušujúcejší zážitok tohtoročných prázdnin.

„Čo sa usmievaš?“ vyštekol na ňu otec.

Zoja sa vôbec neobťažovala zareagovať. Mlčky pred neho, na koniec korby, ukladala tovar, ktorý mali v tomto maloobchode zložiť. Debnu mäťového likéru, dve debny borovičky a vodky. Potom sa obrátila k škatuliam s drahým francúzskym koňakom.

Otec na ňu podozrievavo zaškúlil. Zdalo sa mu, že jeho dcéra je nejaká iná. Čoraz viac vyjadrovala nesúhlas s jeho tvrdými požiadavkami, či už mlčanlivosťou alebo odvrávaním. A hoci sa celá chvela, keď na ňu zlostne zvýšil hlas, predsa v jej očiach postrehol niečo, čo v nich predtým nebolo.

Zdrapil ju za spodný lem špinavých teplákov. Prinútil ju tak, aby mu venovala pozornosť. „Niečo som sa ťa pýtal,“ vrčal. Z očí mu trčali zelené cencúle.

„Nebudem sa mračiť na svet iba preto, že to chceš,“ odvetila ticho, ale nebojácne. Tentoraz pred neho položila malé škatulky s potravinárskymi arómami, vedrá s horčicou a dve veľké vrecia s oravskými čipsami. „To je všetko,“ zahlásila.

Otec si tovar naukladal na seba a naraz to všetko odniesol. Zoja ho pátravo sledovala. Vo veku päťdesiatosem rokov bol stále silný. Keby

ho priveľmi naštvála, mohol by jej holými rukami dolámať väzy. Pri tej predstave sa zachvela. Nechcela umrieť. Znamenalo to teda, že musí držať hubu a krok, aby vôbec prežila?

Na tele jej zavibroval malý tlačidlový mobil. Volala jej Nala.

„Teraz nemôžem,“ zamumlala Zoja do svojho predpotopného telefónu, aby ju otec náhodou nezačul. „Som na korbe.“

„Kde?“ stíšila hlas aj Nala.

„Starý Smokovec. Práve vykladáme tovar v treťom obchode.“

„Úha, tak to bude dlhý deň,“ odtušila Nala. „Myslíš, že by ťa pustil dnes večer do pizzerie?“

Zoja sa neveselo zasmiala. „Ty žartuješ!“

„Nefajčí sa tam, alkohol tam nalievajú iba starším ako osemnásť rokov. Nie je to nebezpečná zóna.“

„To vysvetli jemu.“

„Dobre. Prídem ťa vypýtať.“

Zoja vyvalila oči. „Ty si sa zbláznila, Nala! Vyrazí s tebou dvere!“

„Viem, že ma nemá dvakrát v láske,“ zachichotala sa Nala. „Ale keď sa pred vašimi dverami zjavia aj moji rodičia, tak ťa pustí, nie?“

Zoja to musela predýchať. „Božemôj, a to by si pre mňa urobila?“

„Jasné,“ jej hrejivý hlas bol ako liek na Zojin skepticizmus. „Prezvoň mi, keď sa vrátite.“

Zoja zložila bez pozdravu, pretože sa k nej rútil otec. Stihla si skryť mobil pod tričko, prv ako ho uvidel. To by bol zase krik, že míňa *jeho* peniaze na drahé telefonovanie s kamarátkami. Ticho vzdychla. *Kam sme to dospeli, že si musím mobil skrývať medzi prsami*, uvažovala Zoja.

Ale bola to dobrá skrýša. Jej podprsienka bola to posledné miesto, kde by Ludovítovi Vankovi napadlo hľadať mobil svojej dcéry.

Zagánil na ňu. „Zlez odtiaľ a maž do kabíny! Ideme ďalej!“

Rýchlo poslúchla. Zhodila plachtu, zoskočila dole a zavrela korbu. Chvíľu sa trápila s krivým ľavým hákom, nedal sa jej zahasprovať. Nebola až taká silná, ako si otec myslel. Statočne bojovala s nepo-

slušnou bočnicou, no docielila iba to, že si poranila dlaň. Nechala teda hák hákom a bežala si sadnúť do kabíny. Nechcela dať otcovi novú zámienku na to, aby mohol na ňu kričať.

Smutne sledovala tatranskú prírodu, ktorú pred niekoľkými rokmi poznačila kalamita, a snažila sa spomaliť tlkot svojho srdca. Rozmýšľala, či má Natália naozaj takú guráž, aby sa postavila Vankovi zoči-voči, či už sama alebo so svojimi rodičmi za chrbtom. Tá predstava bola absurdná. Jej otec bol skalopevne presvedčený, že Natália Zoju kazí. Preto ju nerád videl. A nevidel rád ani jej rodičov. Myslel si, že Natáliu nevedia zvládnuť.

Zoja jej však takých benevolentných rodičov závidela. Dali Natálii slobodu, dovolili jej dýchať a robiť vlastné chyby. Ako inak by sa mali mladí učiť o živote, ak nie z vlastných chýb?

Zoja nerobila nijaké chyby. Mala pocit, že jej život je prázdny, nenaplnený, nudný. Nehýbala sa z miesta, nenapredovala vo svojom duchovnom raste. Nestretávala sa s rovesníkmi, nerozumela si s nimi. Bolo to čiastočne aj preto, že bola jedináčik. Tým sa však nedalo ospravedlňovať donekonečna.

Vedela, čo chce. Dobrodružstvo. Zážitky. Vzrušenie, ktoré by ju prebralo z letargie. Bolo to tak veľa?

Hodiny sa vliekli. Otec začínal byť nervózny. Zoja to spoznala podľa toho, ako podráždene šklbal riadiacou pákou. Vedela, že sa dnes chcel pustiť do opravy zdemolovaného boku auta, ktoré mu nabúral jeden z jeho nešikovných kamarátov.

Vanko bol v opravovaní áut expert. Mnohí chlapi ho vyhľadávali, prosili o pomoc, o radu. Vanko sa nadúval pýchou, keď sa tak dialo. Mal vtedy pocit, že je najdôležitejší na svete. A nerád sa toho pocitu vzdával.

Teraz ľutoval, že svoje auto zveril do rúk kamarátovi, ktorému zrazu nevedel prísť na meno. Zoja nechápala, prečo sa tak rozčuľuje. Veď išlo iba o starú škodovku! Keby to bolo nejaké drahšie a hlavne

novšie auto, tak by sa nečudovala, že sa otec tak veľmi hnevá. Pomr-
vila sa na sedadle. Opäť pocítila hlad.

Vanko zrazu odstavil aviu na maličkom parkovisku. Zoja naňho
pozrela s nevysovenou otázkou.

„Idem si kúpiť jednu súčiastku,“ oznámil jej. „Hneď som naspäť.“

Prikývla. Sledovala ho, ako sa ponáhľa po chodníku, ako vstupuje
do obchodu s autosúčiastkami. Žalúdok sa jej znova bolestne ozval.

A potom jej zrak padol na malú predajňu s rýchlym občerstvením.
Do nosa jej udrela vôňa kečupu, čerstvej zeleniny a hranolčekov. Ne-
boli tam žiadni zákazníci, a tak sa Zoja v zlomku sekundy rozhodla.
Zoskočila z kabíny avie a rozbehla sa za tou vôňou. V duchu sa ute-
šovala, že si kúpi iba jednu malú zeleninovú bagetu. Otec ju hádam
počká. Pravdaže ju počká.

Srdce jej prudko bilo v hrudi, keď si od znudenej predavačky pý-
tala bagetu. Pretrpela jej zhrozený pohľad, ktorým počastovala Zo-
jine zaprášené oblečenie a špinavé ruky. Zoja nemala čas zapodievať
sa tým, ako pôsobí na ľudí. Obzrela sa ponad plece, očami hľadala
otcovu zavalitú postavu. Vydýchla si od úľavy, keď zbadala, že avia
ešte stále stojí na parkovisku. Otec stál na chodníku a rozprával sa
s niekým, koho Zoja nepoznala.

Očami sa vrátila k predavačke. *Mohla by sa obracať aj rýchlejšie,*
myslela si v duchu. Zohla sa k svojmu pravému členku a z ponožky
vytiahla skrčenú päteurovku.

„Dajte mi k tomu aj jeden malý pomarančový džús, prosím,“ vy-
slovila Zoja nahlas. Rýchlo zaplatila. Otočila sa na päte, rozhodnutá
čo najrýchlejšie bežať k avii, keď si zrazu uvedomila, že avia na par-
kovisku nestojí.

Oblial ju studený pot. Srdce jej kleslo do kolien.

Začala splašene pobehovať po chodníku sem a tam. Otec by pred-
sa bez nej neodišiel. To by jej nespravil. Kristepane! To nemôže byť
pravda!

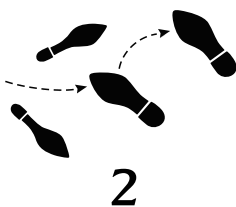
No čím viac tam pobehovala, tým si bola istejšia, že ju otec naozaj nechal napospas vlastnému osudu. Vedome. Vytrestal ju iba preto, že bola hladná? Alebo preto, že mu nepovedala, kam ide?

Zmätene sa krútila na mieste. Myšlienky jej vírili. Naozaj mu tak veľmi záležalo na tom, aby čo najrýchlejšie prišiel domov a mohol sa v garáži venovať oprave tej starej škodovky? Bolo to preňho dôležitejšie ako minúta navyše, ktorú jeho dcéra potrebovala na to, aby pribehla naspäť k nemu s bagetou a džúsom v ruke?

Vanko veľmi dobre vedel, že Zoja nemá dostatok peňazí na to, aby si kúpila lístok na autobus a prišla bezpečne domov. Vedel, že bez neho bude stratená. Predpokladal, že nemá ani svoj mobil, aby zavolala mame alebo niekomu z rodiny. Hneď ako zbadal, že dcéra zmizla, v náhlom návale škodoradosti odišiel. Ani mu nenapadlo zisťovať, kam sa vyparila. Mala ho predsa čakať v kabíne. Je to jej chyba, že ho neposlúchla.

Zoja postávala uprostred chodníka a neveriaco zízala na miesto, kde ešte pred chvíľou stála avia. Nič nechápala. To ju otec až tak veľmi nenávidí? Čo mu urobila? Ona sa predsa na svet nepýtala! Tak prečo si robil dieťa, keď oň vôbec nestojí?

Do očí sa jej natísli slzy. Vybrala sa teda, z nohy na nohu, na autobusovú stanicu. Nevedela, ako bude svoju situáciu riešiť, no len tak nečinne stáť na chodníku sa jej nechcelo.

Nech sa Zoja snažila tváriť akokoľvek nenápadne, predsa len budila pozornosť. Darmo skláňala hlavu, darmo využívala šiltovku na to, aby

jej nikto nedoviedel do tváre. Jej zjav bol natoľko netypický, že sa všetky oči cestujúcich a turistov čakajúcich na autobusy upierali na ňu.

Všetci videli poľutovaniahodné mladé dievča. Kým ich neobťažovala a nežobrala, nechali ju tak. Niektoré staršie paničky sa už nepokojne vrteli na mieste. Stískali si kabelky pod pazuchami, pripravené zavolať mestským policajtom, aby s touto špinavou tuláčkou urobili rázny poriadok. Nebola to Rómka, a o to viac bola podozrivejšia. Pokladali ju za bezdomovkyňu a feťáčku, prípadne niečo horšie. Sledovali ju, ako sa tmolí okolo stánku so suvenírmi, ako si číta odchody autobusov, ako skrýva umazané dlane za chrbát.

Zoja nikomu nepozrela do očí, a predsa cítila, že tu nie je vítaná. Rozpoznala atmosféru znechutenia, ktorá ju odrazu obklopovala. Najhoršie na celej veci bolo, že sa začala cítiť previnilo, aj keď nemala prečo. To, že sa ocitla v tejto situácii, predsa nebola jej vina!

No nech si v duchu hovorila čokoľvek, každý nový krok, ktorý urobila, bol ťažším a ťažším. Zdalo sa jej, že nohy má ako z olova. Pristavila sa teda pri železnom stĺpe a konečne sa odvážila zdvihnúť zrak.

Stanica bola zaliate slnečnými lúčmi. Ignorovala znechutené pohľady paničiek, obzerala sa po niekom, kto by jej situáciu pochopil a kto by ju neodbil, hneď ako otvorí ústa. Mohla by to skúsiť s tamtými turistami, napadlo jej. Chvíľu si ich obzerala. Boli to veselí mladí ľudia, ktorí sedeli na drevenej lavičke. Batohy si zložili na zem, priamo k nohám. Nadšene niečo rozoberali.

Zoja vycítila svoju šancu.

Blížila sa k nim. Boli to Slováci, oblečení v kvalitnom športovom odeve. Chlapec, otočený k Zoji chrbtom, mal vysokú, atletickú postavu, belasé tričko a na hlave modrú šatku. Práve fotil svojich priateľov, dve dievčatá a jedného chalana, ktorí sedeli na lavičke, vycierali zuby a držali sa okolo pliec.

Čím bola Zoja bližšie, tým si bola istejšia, že jedno z tých dievčat je Mia. Mala na očiach slnečné okuliare, ale jej krátke vlasy a krpatú

postavu si Zoja nemohla pomýliť. Nestretla veľa dievčat, ktoré by sa výzorom Mii podobali.

Zaváhala. Bude ju Mia poznať? Keď ju naposledy videla, bola spitá do nemoty a nevládala zísť domov po vlastných. Ale za pokus to stojí...

„Aha, kto k nám ide!“ kývla hlavou Mia smerom k zamazanej dievčine. Pohľady jej priateľov sa okamžite pristavili na Zoji. Ich veselá vrava ustala.

Zoja mala čo robiť, aby sa nezvrtla na päte a neutiekla sa schovať niekam do myšacej diery. Okrem malej Mie totiž v tom vysokom chalanovi s foťákom v ruke spoznala Adama. Náhoda? Ak áno, tak veľmi krutá.

„Hm, ahojte,“ ozvala sa Zoja nesmelo.

Nikto ani nemukol. Všetci na ňu hľadeli ako na nejakú bizarnú kreatúru.

Zoja zavrátila pohľad do Miinej tváre. „Potrebujem pomoc.“

Mia sa neúprimne rozosmiala. „A prečo s tým otravuješ nás? Sme iba chudobní študenti!“

„Robím otcovi závozníčku,“ pokračovala Zoja ticho. „Preto vyzerám tak, ako vyzerám. Bola som si iba kúpiť bagetu, no on ma nepočkal a nechal ma tu, bez peňazí a nádeje, že sa vôbec dostanem domov.“

Mia si pohrdavo odfrkla. Z jej tváre Zoja vyčítala, že jej príbehu neverí. Hľadala teda pochopenie u ostatných. Druhé dievča klopile zrak k zemi. Mlčalo. Na chalanov sa Zoja neodvážila pozrieť. Hanbila sa.

„Máme ti dať peniaze?“ ozval sa jeden z chalanov.

Zoja po ňom šibla pohľadom. Bol zavalitý, mal čierne tričko, dlhé svetlé vlasy a malé modré oči. Hľadel na ňu vážne, s nepatrným súcitom.

„Zatiaľ... zatiaľ potrebujem iba spoločnosť,“ zašepkala. „Neviem, čo mám robiť.“ Objala si telo rukami. Zrazu jej bola nejaká zima.